

0516 – 16. mai

Vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot fyrster og mektige, nemlig mot verdens herrer, de som regjerer i denne verdens mørke. Ef 6: 12.

Ser vi nærmere på, og oppsummerer det apostelen her antyder om vår fiende, får vi et forskrekkelig bilde av ham; En som samtidig er svært mektig, svært listig og slu, og i tillegg en usynlig fiende som kan være tett innpå oss uten at vi aner det. Først vil vi se nærmere på dette siste.

Når apostelen sier «vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot fyrster og mektige», betyr det på ingen måte at vi ikke også skal stride mot vårt eget onde kjød og det sterke fordervet i oss. Men etter Paulus' vanlige måte å tale på betyr det at i denne striden har vi ikke, som i en vanlig krig, konkrete legemer vi kan rette våpnene mot, så vi kunne treffe dem med et sverd.

Våre fiender er tvert imot åndsvesener som vi ikke kan drepe, usynlige fiender som kan være tett innpå oss uten at vi kan se dem eller frykte for at de er så nær. Og bare dette er jo et temmelig skremmende forhold.

Dernest lar han oss forstå at våre fiender ikke er svake ånder som vi ikke behøver å ta så alvorlig. Men tvert imot særdeles mektige og betydningsfulle. Han kaller dem fyrster og mektige – eller nøyaktig etter gr. teksten: «fyrstedømmer» og «makter», eller øvrigheter. Disse ordene antyder at djevelen også har et virkelig rike med sin forfatning og sine lover. Slik at enkelte onde overengler som fyrster og øvrighet, styrer og regjerer over de andre djevlene.

Videre kaller han dem verdens herrer, som jo er en svært skremmende betegnelse. Men så har også Kristus selv kalt djevelen for «denne verdens fyrste». Og Paulus kaller ham til og med «denne verdens gud».

Disse betegnelsene sier oss da også tydelig at djevelen fullstendig regjerer samtlige uomvendte mennesker i denne verden, noe vi til dels også kan se med egne øyne. Konger og keisere er svake slaver, eller trofaste og lydige undersåtter, i hans rike og regjering.

Vi vet også at vår fiende er av høy avstamning; han er en fallen engel. Og at han har et forskrekkelig mot, når han bevisst våger å kjempe mot den allmektige Gud. I Kristi dager på jord gikk han så langt i sitt overmot at han til og med prøvde å friste Herren selv til å falle ned og tilbe ham.

Og den makten han har over et menneske fatter vi når Kristus skildrer menneskene og djevelen som et hus og dets herre. Når han taler om en som sterkt bevæpnet forsvarer sitt hus, så er menneskene for djevelen bare som et hus er for huseieren.

På samme måte skildres også hans styrke så sterkt som hans brennende nidkjærhet etter å ødelegge oss. Det ser vi når apostelen Peter kaller ham en løve, en løve som brøler av sult, som springer omkring og søker noen han kan oppsluke.

Alt dette er jo så forskrekkelige skildringer av fienden vår, at et menneske kan ha god grunn til å grue seg for å leve på jorden.

Og det er i alle fall helt sikkert at de som ikke i gudsfrykt holder seg til Herren, må ganske sikkert alt være, eller vil falle, i djevelens klør. Det er også helt sikkert at hvis Herren overlater oss til oss selv, så er vi fortapt. Da kan djevelen når som helst kaste oss i de forferdeligste dyp av synd og elendighet, og deretter i helvetes avgrunn.

Men vi vet også at så sant vi ikke lever i selvsikkerhet og tillit til vår egen styrke, men er blitt små barn og svake sauer overfor Herren, skal utfallet av striden heller ikke være avhengig av vår styrke. Heller ikke av djevelens makt. Men av Herren, som selv skal stride for oss, ja, skal bære oss i sine armer og bevare oss som sine lam.

Hvis Gud bare en eneste time gav djevelen full frihet over oss, ville han bare på den timen rive oss i stykker og kaste oss i helvete. Hvert øyeblikk i vårt liv når dette ikke skjer, er derfor et vitnesbyrd om Guds trofaste, omsorgsfulle og sterke nærvær.

Å, måtte vi også huske godt på dette! Striden er altså en åndelig strid. Den avhenger ikke av vår makt og styrke.

Men den egenskapen hos djevelen som vi har mest grunn til å frykte, er da også hans list, hans mangfoldige måter å lure og bedra oss på, så vi ikke i det hele tatt tenker på å vende oss til Herrens kraft, men frivillig overgir oss til fienden.

Derfor taler også Skriften mest om denne djevelens egenskap. I Bibelens siste bok kalles han den gamle slangen, som bedrar hele verden, og deriblant mange kloke, lærde og opplyste mennesker.

Men kanskje vi ikke finner noe ord som skildrer denne fiendens fryktelige omfang på list og bedrag mer skrekkelig enn det vi hører fra Kristi egen munn: «Satans dybder». Og når apostelen sier at han også skaper seg om til en «lysets engel». Må Gud bevare hvert menneskebarn mot dette!

Mot «Satans dybder» duger nok ingen menneskes forstand, ingen kunnskap eller årvåkenhet. Hvis ikke Gud selv «i sitt forsyn bevarer vår ånd».

Mot «Satans dybder» vil jeg bare sette opp «Guds dybder», «Israels vokter. Han slumrer ikke og sover ikke».